

הכנה ליום הזכרון**1. שמונה פרקים לרמב"ם פרק א'**

והחלק המדמה, הוא הכוח אשר יזכור רשמי המוחשים אחר העלמם מקרבת החושים אשר השיגום. וירכיב קצתם, ויפריד קצתם מקצתם. ולזה ירכיב הכוח הזה מן העניינים אשר השיגם עניינים שלא ישיגם כלל, ואי אפשר להשיגם.

כמו שידמה האדם ספינת ברזל תשוט באוויר, ובן אדם שראשו בשמים ורגליו בארץ; ובעל חי - באלף עיניים, על דרך משל, והרבה מאלו הנמנעות ירכיבם הכוח המדמה וימציאם בדמיון.

2. לתשובת השנה עמ' קנ"ב

הזכרון הכרחי לפגישה החושית עם המציאות, אלמלא הזכרון לא היינו יכולים להיפגש עם המציאות ע"י החושים. נדמה לעצמנו מה היה קורה אם בכל פעם היינו צריכים לפענח מחדש את הרשמים החושיים, כיצד היינו יכולים לדעת שחומר מסוים הוא קשה ואפשר לדרוך עליו? כיצד היינו אומדים את גובהה של המדרגה? כל צעד ותנועה היו דורשים מאתנו השקעה רבה של מחשבה חמון

3. סוטה ל"ו:

ותתפשהו בבגדו לאצר שכבה עמי באותה שעה באה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון

4. ליקוטי מוהר"ן קמא נד

כי צריכים לשמור מאוד את הזכרון שלא יפול לשכחה בחינת מיתת הלב ועיקר הזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי שלא יהיה בדעתו חס ושלום שאין עולם אלא אחד.

נמצא על ידי הסתלקות הדעת נופל מאהבת ה' יתברך ואז מתגבר עליו כח המדמה ועל ידי כח המדמה נפגם הזכרון ונופל לשכחה

5. שמונה קבצים לרב קוק ה רנ"ו

החיים תופסים הם את ערכם רק עם הדעה של קדושת מסירות הנפש. כשיש על מה למסור את החיים, אז החיים הם דבר שיש להם ערך של חופש, של קדוש ושל הוד, וכל לח החיים הוא מתגלה בזיוו על ידי קדושת מסירות נפש. ומסירות הנפש היא ראויה להיות על תוכן כל כך עשיר ומלא, עד שכל העושר של החיים, עם כל תנובתו האידיאלית הרוחנית העליונה, יהיה נשאב אל תוכו ובטל אליו כניצוץ בלהבת, חאת יוצאת אל הפועל על ידי מסירות הנפש שבקדושה, של קבלת מלכות שמים שבאמונה וכל קדושתה. חשק מסירות הנפש בשביל היסוד העליון שכל חי העולמים אצורים בו, הוא מבסס את החיים, ונותן להם את צביונם האמיתי, עד שכל מרץ, כל עז וחיל, כל שאיפה טהורה מלאת חיים, היוצאת מן הכח אל הפועל בחיי יום יום, מאמנת המשפחה ואידאליותה, עד רום השאיפות היותר כלליות, המתבטאות במפעלותיהם ויצירותיהם של טובי החושבים ושל טובי הפועלים והיוצרים שבעולם, כולם יונקים הם מזיו הקודש של תשוקת מסירות הנפש על קידוש השם, וכולם הם מסתעפים מהאידיאליות הישראלית העליונה, אשר התבטאה בעומק וכל רוחב ועושר, בכל אמת וטוהר, בכל זיו וחדות עולמי עולמים, על ידי רבי עקיבא ברוממות נקודת קדושתו, כל ימי הייתי מצטער על הפסוק הזה, ואהבת את ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך, אפילו נוטל את נפשך, מתי יבוא לידי ואקיימנו. הוד העליון של המות בגניזת אורו, המתנוצץ על ידו, חי בו, והוא יוצר את החיים, ממתים ירך ד', ממתים מחלד חלקם בחיים, וצפונך תמלא בטנם. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שד' אלקיו.

יענך ה' ביום צרה - משל למה הדבר דומה?

לאב ובן שהיו מהלכין בדרך נתיגע הבן אמר לאביו: אבא, היכן היא המדינה?

אמר לו: בני, סימן זה יהא בידך, אם ראית בית הקברות לפניך הרי המדינה קרובה לך.

כך הנביא אומר לישראל: אם ראית הצרות שיכסו אתכם מיד אתם נגאלים, שנאמר: יענך ה' ביום צרה.
(מדרש ילקוט שמעוני, תהילים, רמז תרפ)

מי האיש הירא ורך הלבב כמשמעו שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עובר בלא תעשה שנאמר אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו הרי זה כמי ששפך דמי הכל שנאמר ולא ימס את לבב אחיו כלבבו והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת ה' רמיה וארור מונע חרבו מדם וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך וגו' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך. (רמב"ם הלכות מלכים ומלחמות ז טו)

ואת העקדה, שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח. אותה הפעולה, שכל חמדת אהבת הקודש, בכל שלהבתה האלהית, יצאה על ידה, לאור עולם בתיים ובפעל, היא העקדה, שהאהבה הגמורה והמסירות האלהית העליונה, המופעת מקדושת הנשמה התוכית, כפי מה שהיא ברום אורה העליונה, אשר כל ישעה וכל חפצה הוא רק מלוי החפץ האלהי, בתשוקת חפצה הפנימי, בהשגתה הבהירה, היוצאה מתוך כל צירופי האורה של כל הברית, המכריח וגמר אמר סלה, וכל החסד, המתנוסס בפאר חופשו ונדיבותו האצילית. זהו המפעל הנצחי, אשר עדי עד יעמוד לנס עולם, העקדה, שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו על גבי המזבח, שמתוך יסוד מפעל מלא אש אהבה העליונה הזאת, יונקות הן כל הקדושות של כל הקרבנות כולם, לכל עבודותיהם העליונות, העומדות ברום עולם ומעטירות את הנשמות, את החיים כולם, ואת כל ההויה, בתפארת כליל הודם.

כמו שכבש אברהם אבינו את רחמיו מבן יחידו, ורצה לשחוט אותו, כדי לעשות רצונך, בלבב שלם. הפלא הנצחי של נסיון העקדה, והשפעתו על העולם בכלל, הוא, מפני שהארת החיים באה שמה בכל מלואה. לא היה אצל האב שום רגש טבעי של המית אב שנכחד, להיפך, הכל היה פורח והכל חי. אבל בדיעה הברורה, שכל החי, וכל המתעלה, הכל נכון הוא ומוכרח הוא להבטל, ולהקשר קשר עליון, ברצונו ודברו של אל עליון קונה שמים וארץ, השופט כל הארץ, אבי כל המעשים, בהבנה קדושה, שכל מעשה וכל מצוי כלא הוא נחשב מצד עצמו, וכל שיווי ערכו וגדלות מציאותו איננו כ"א מצד מציאותו באלהי עולם קונה הכל, בשביל כך גם הרחמים כלפי הבן היחיד, שיש להם כ"כ ערך עדין מוסרי ומפואר, עם כל חזקת מציאותם, הם מוכרחים היו להכבש כדי למלא את דבר ד' ולעשות רצונו בלבב שלם. ובזה הרחמים בעצמם קנו להם את המקום היותר עליון, את מקומם במציאות העליונה, ברצונו של מקום, ששום דבר משם לא יכחד ולא יעדר. ועשית רצונו של מקום, בהחלט, או לפי הנוסחאות האחרות בלבב שלם, זוהי התכונה המקימת את הכל, את כל החיים ואת כל הרגשות. וגם את הרחמים הנכבשים עצמם, בהעלותם אל רום מעלתם

נא, גבור, דורשי יחודך כבבת שמרם. כנסת ישראל דורשת היא יחוד ד' בעולם, ליחד כל הברואים שיעשו כולם אגודה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם, ובשביל הרעיון הזה, המפעם תמיד בלבם של ישראל, רבים קמים עליהם וצריכים הם שמירה מכל צד, וגבורה גדולה צריכה לשמירה זו. וכאשר ע"י קשר קדש זה נעשית הכנסייה הישראלית עינו של עולם ואורו, עד שמבלעדו אין ערך לכל המציאות בכל הויותיה, ע"כ אנו מבקשים: נא, גבור, דורשי יחודך כבבת שמרם (עו"ר)